

Çarçur Zamanlar

— prens · 28 Ocak 2021

Sevmek!

Sulu sepken yağmurlara gebe bu yürek/ hiç aralanmadı kitap ayraçları biliyorum, olgun yüzlü dallarında kirazlar çekilmedi karelerden yüzümüze soluksuz bir nefesin son demleri düşmedi...

Artık ağaçlar kuru sular çekilmiş bu gidiş ekranından yalnızlık son bir hamle tuşu umut karlı dağın son yamacında, dürterken hayatın demlerini ağız dolusu konuşmak geliyor içimden tüm kurtlarımı Söküp atmak Dicle nehrine kıyısında ölü balıkların yüzleşmek ve ötelemeden karşılıksız sevmek sevdayı...

Nasıl da bir virüse kilitlendi bakışlar bir maskenin altında ben olabilmek egosu sevda artık gizli evler duldası ölüm sıradan bir bitiş, benden aldıklarını vermez artık ne temiz su ne kırdı sevişen ceylanlar Çünkü bende kırdım kalbini onun artık gönlümüz dağlarda Selvi ağaçlarının yerini karkas evler süslüyor ucube balkonlarda naylon saksılar işte bitiş karesi işte köye hasret yaralar...

Eski kazakları söküp patik yapardı annem yoktan var ederdi aynı renkleri aynı renklerle gözelerdi yani yamaları, eskisi olmayanın yenisi olmaz derdi. Şimdi birini at birini al devri eskimeden çöpe Ne çok üzülümüşüm çarçur ettiğim zamana ne elimde bir hüner ne gözümde fer eskilerden...

Zaman söküklerime yama yetişmez delilik makamında durdum hep çılgın gözlere aktı bakışlarım hep dedim sıralanmış yazgıların son demindeyim...

Çağır beni sevdam her ne olursa olsun bir soluklan nefesimde nefesin olayım, yüreğime akan kar telaşları olmamış say beni kendi makamında...

Son demlerinde iç geçirmek hayata anlam katmak yosun yüzlü taşlara martı telaşlarına dalgalara Ama üzgün ama yorgun bu ten bir aşının ardında sürükleniyor coşkun sular gibi derinlere...

Şimdi;

Çarçur etme zamanı en azından bir gül

Gülücükler zamanı.../